

Arrest

nr. 218 634 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 20 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, als familielid van een burger van de Unie een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar neef, die de Duitse nationaliteit heeft.

Op 17 juli 2018, met kennisgeving op 31 juli 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2018 werd ingediend door:

Naam: Z. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Servie.

Geboortedatum: (...).1971

Geboorteplaats: Dubrosin

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ kind:

Z.B. (...) (RR: (...)), OV 6091562

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van zijn neef, Z., S. (...) (RR: 75.11.07 529-40) van Duitse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De neef in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend, heeft echter zelf geen recht op verblijf in België. De verblijfsaanvraag van de referentiepersoon werd geweigerd via een bijlage 20 zonder bevel dd. 12.07.2018 (zie dossier met OV-nummer 8633162).

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat de neef van betrokkene zich kennelijk in België tracht te vestigen, dit kan echter een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine met of zonder de nabijheid van zijn neef en ondanks het jarenlange illegale verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Gezien de leeftijd van zijn minderjarige kind, Z.B. (...), en de eveneens precaire situatie van de moeder, is het aangewezen dat het kind zijn vader volgt. Wat betreft betrokkenes meerderjarige dochter, Z.B. (...) en de moeder van de gemeenschappelijke kinderen: geen van hen heeft heden reeds verblijfsrecht verworven. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt “kosten als naar recht”, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt:

"De bestreden beslissing houdt geen, minstens onvoldoende rekening met het belang van het minderjarig kind (Bierton) om zijn bijzonder gevorderd schooltraject voort te zetten en af te maken op Belgisch grondgebied.

In casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis dat B. (...) school loopt op Belgisch grondgebied, en dit reeds vanaf 2008. hetzij ca. 10 jaar. Zulks werd reeds opgeworpen en aangevoerd in o.a. de aanvraag dd. 09.12.2011 om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vw. (alook stelselmatig in de navolgende aanvragen en verzoekschriften voor uw Raad in procedures waarbij verwerende partij partij is) (cfr. Administratief dossier).

Volledigheidshalve wordt onder stuk 2 het meest recente schoolattest van Bierton gevoegd waaruit blijkt dat hij in het schooljaar 2018-2019 het tweede jaar van de tweede graad handel zal volgen.

Bierton doorliep het ganse middelbaar onderwijs op Belgisch grondgebied (aan het OLVP te Sint-Niklaas) en doorliep ook het ganse lager onderwijs vanaf zijn 6 jaar op Belgisch grondgebied.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De relevante bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zijn de volgende.

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 28: Onderwijs

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;

b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;

c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;

d) informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;

e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.

2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.

1. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking.

Uit het Handvest kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen:

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alk handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

1. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gevorderde schooltraject van Bierton én het gegeven dat hij zijn integrale schooltraject heeft afgelegd in België, en hieraan geen enkele overweging besteedt, is de beslissing manifest strijdig met voormelde bepalingen.

Het onderzoek in het kader van art. 74/13 Vreemdelingenwet werd gebrekkig uitgevoerd, aangezien terzake niets vermeld wordt over het schooltraject van het minderjarige kind en het evidente belang om dit voort te zetten en af te werken op Belgisch grondgebied.

Het belang van het kind vormt geenszins de eerste overweging, en er wordt enkel op summiere, niet pertinente en onvolledige wijze op ingegaan, aangezien geen rekening wordt gehouden met het voor de hand liggende belang van het kind om zijn schooltraject voort te zetten c.q. niet abrupt onderbroken te zien.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en een schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat de de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening houdt met het belang van het minderjarige kind, Bierton, om zijn schooltraject voort te zetten en af te maken op Belgisch grondgebied. Hieromtrent stelt verzoekende partij in zijn verzoekschrift het volgende:

7/7 casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis dat Bierton school loopt op het Belgisch grondgebied, en dit reeds vanaf 2008, hetzij ca. 10 jaar (...) Bierton doorliep het ganse middelbaar onderwijs op Belgisch grondgebied (aan het OL VP te Sint-Niklaas) en doorliep ook het ganse lager onderwijs vanaf zijn zes jaar op het Belgisch grondgebied (...) Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gevorderde schooltraject van Bierton én het gegeven dat hij zijn integrale schooltraject heeft afgelegd in België, en hieraan geen enkele overweging is besteedt, is de bestreden beslissing manifest strijdig met voormelde bepalingen. (...) het belang van het kind vormt geenszins de eerste overweging, er wordt enkel op summiere, niet-pertinente en onvolledige wijze op ingegaan, aangezien geen rekening wordt gehouden met het voor de hand liggende belang van het kind om zijn schooltraject voort te zetten c.q. niet abrupt onderbroken te zien/En specifiek met betrekking tot artikel 74/13 Vw.: ' Het onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw. werd gebrekkig uitgevoerd, aangezien terzake niets vermeld wordt over het schooltraject van het minderjarige kind en het evident belang om dit voort te zetten en af te werken op het Belgisch grondgebied.'

1. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet. Tevens wordt in feite gemotiveerd dat verzoeker en zijn minderjarige zoon verzoekers neef niet kunnen vervoegen, nu deze laatste niet over verblijfsrecht in België beschikt.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd bij toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet genomen. Er werd in de bestreden beslissing verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens wordt in feite gemotiveerd dat verzoeker zijn legaal verblijf verstreken was.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Ais andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)"

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...) § 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten taste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. (...)"

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van zijn neef, Z., S. (...) (RR/ (...)) van Duitse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De neef in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend, heeft echter zelf geen recht op verblijf in België. De verblijfsaanvraag van de referentiepersoon werd geweigerd via een bijlage 20 zonder bevel dd. 12.07.2018 (zie dossier met OV-nummer 8633162).

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wei degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat de neef van betrokkene zich kennelijk in België gevestigd heeft, dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een teven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef en ondanks het jarenlange illegale verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Gezien de leeftijd van zijn minderjarige kind is het aangewezen dat hij zijn vader volgt. Wat betreft zijn meerderjarige dochter, Z.B. (...) en de moeder van de gemeenschappelijke kinderen: beiden hebben eveneens tot op heden geen legaal verblijf verkregen in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet geweigerd diende te worden.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de neef van verzoeker, in functie van wie verzoeker gezinshereniging aanvroeg, op 12.07.2018 een weigering van verblijf kreeg (bijlage 20) en dat bijgevolg verzoeker geen beroep kan doen op gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2. Het gegeven dat verzoeker zijn minderjarig kind schoolloopt in België kan deze vaststelling niet wijzigen. Hij toont op het eerste zicht niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze met toepassing van de objectieve criteria zoals vervat in artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet in zijn situatie werd vastgesteld dat hij geen verblijfsrecht kan krijgen in België.

Verzoekende partij gaat niet in op het motief hij zich niet bij de referentiepersoon kan voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar hij zich bij kan vestigen, zodat hier geen afbreuk aan wordt gedaan.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten uit verzoekende partij kritiek als zou het onderzoek in het kader van art. 74/13 van de Vw. gebrekkig zijn uitgevoerd omdat in de bestreden beslissing het schooltraject van de minderjarige en het belang dit door te zetten in België, niet werd vermeld.

Artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat:

'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

[...]

2° wanneer hij langer In het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleden, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleden of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleden hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere en weinig concrete bewering dat het van belang is dat het minderjarig kind zijn schooltraject voorzet op Belgisch grondgebied. Verzoekende partij laat na om concreet weer te geven op welke manier dit van belang is.

Verweerder laat gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het feit dat het minderjarig kind school loopt in België terdege in rekening heeft gebracht.

In de synthesesnota dd. 09/06/2015 wordt ter zake genoteerd:

"Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

betrokkenen halen aan dat de kinderen reeds gedurende gans hun verblijf In België en tot op heden hier schoolgaand zouden zijn. De kinderen zouden in Zwitserland geboren zijn en zouden daar ook steeds hebben gewoond en school hebben gelopen. Er zouden schoolattesten en geboorte-attesten en Zwitserse bewijzen worden toegevoegd. De kinderen zouden dan ook geen concrete binding met Servië hebben, ze zouden ook niet kunnen terugkeren naar Zwitserland, ze zouden daar geen verblijfsrechten meer kunnen opnemen. Het zou vanuit pedagogisch, psychologisch, sociaal,... oogpunt onaanvaardbaar zijn om de ontwikkeling van de kinderen hier in België af te breken en hun te sturen naar een land waarvan zij enkel de nationaliteit zouden hebben doch nooit zouden gewoond hebben, laat staan daar school te hebben gelopen en daardoor zelfs de taal niet volledig machtig zijn.

Het is in het belang van de kinderen dat zij de situatie van hun ouders volgen. Er wordt niet aangetoond dat de belangen van de kinderen zouden geschonden worden bij een terugkeer.

Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst zou kunnen bekomen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het lijkt zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Het gehele gezin kan samen terugkeren. Betrokkenen dienen niet naar Zwitserland te gaan, ze tonen niet aan waarom het loutere gegeven dat de kinderen daar zouden geboren zijn, een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. "

Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat "het legaal verblijf in België is verstrekerf", waarbij rekening gehouden wordt met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing is hieromtrent te lezen:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat de neef van betrokkene zich kennelijk in België gevestigd heeft, dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef en ondanks het jarenlange illegale verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Gezien de leeftijd van zijn minderjarige kind is het aangewezen dat hij zijn vader volgt. Wat betreft zijn meerderjarige dochter, Z.B. (...) en de moeder van de gemeenschappelijke kinderen: beiden hebben eveneens tot op heden geen legaal verblijf verkregen in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven."

2. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van artikelen 3 en 28 van het kinderrechtenverdrag, laat de verweerder gelden dat het kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Kinderrechtenverdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

"Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (R.v.St., nr. 58.032, 7 februari 1996: R.v.St., nr. 58.122, 12 februari 1996). Het derde middel is onontvankelijk." (R.v.V. nr. 14.775 dd. 31.07.2008)

3. Waar verzoeker een schending van artikel 24 uit het Handvest opwerpt, merkt verweerder op dat uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn minderjarige zoon in het land van herkomst niet in een stabiele leefomgeving kan opgroeien, dat hij zich aldaar niet kan ontplooien en ontwikkelen of dat hij aldaar geen scholing kan genieten.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

De verzoeker beperkt zich tot rechtstheoretische beschouwingen en tot loutere beweringen dat het in België gevolgd schooltraject wordt onderbroken, doch hij laat na om met concrete argumenten aan te tonen dat het belang van de minderjarige zoals bepaald in het Handvest in het gedrang komt door de bestreden beslissing of dat hiermee onvoldoende rekening is gehouden door de verweerder. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de minderjarige zoon er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolstelsel. In de bestreden beslissing wordt ook duidelijk gesteld dat het aangewezen is voor het minderjarige kind om de vader te volgen en dat het het gezin vrijstaat om zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven."

4.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het kernbetoog van de verzoekende partij is dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel onzorgvuldig te werk is gegaan en er niet voldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van haar minderjarige zoon B. dat erin bestaat dat B. zijn ver gevorderd schooltraject moet kunnen verder zetten in het Rijk.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf in België is verstreken, hetgeen niet wordt betwist en steun vindt in het administratief dossier. Aldus werd terecht vastgesteld dat de verzoekende partij en haar gezin op onregelmatige wijze in het Rijk verblijven.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken; de staat dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Tevens dient het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen in overweging te worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67).

De Raad herinnert er aan dat het beginsel van het (hoger) belang van het kind een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Volgens het EHRM vormt het belang van het kind de eerste overweging in de belangenafweging, is het op zichzelf niet beslissend maar moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109).

Een belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe

leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad gaat daarbij na of de verwerende partij zich bij de belangenafweging voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en een kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Dezelfde beginselen gelden voor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat artikel 8 van het EVRM weerspiegelt.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Het bestreden bevel en dus de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, geldt voor het gehele gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Wat betreft het welzijn van het kind, wijst de Raad erop dat deze verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. In casu hebben de ouders nooit een onbeperkt verblijfsrecht hebben gehad en verblijven zij sinds respectievelijk 2008 en 2010 op onregelmatige wijze op het grondgebied en dienden zij zich bewust te zijn van de gevolgen van hun voorlopig en precair verblijf in België waarin de scholing van hun kinderen plaatsvond.

Deze primaire verantwoordelijkheid van ouders met betrekking tot het welzijn van hun kinderen neemt evenwel niet weg dat de verwerende partij, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich op het grondgebied bevinden, daar zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor gedragingen of misdragingen van hun familieleden. De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat evenwel niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen.

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing geen motieven kunnen worden teruggevonden over het schooltraject dat haar minderjarige zoon B. heeft doorlopen in België. De Raad merkt op dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. Niettegenstaande uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, moeten de verzoekende partij op de één of andere manier kunnen achterhalen dat het bestuur terdege rekening heeft gehouden met deze elementen.

De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen gelden dat uit het administratief dossier wel blijkt dat er rekening werd gehouden met de situatie van het hele gezin en dus ook met het hoger belang

van het kind en specifiek met betrekking tot de scholing van B. in België. Zij verwijst naar en citeert uit de synthesesnota van 9 juni 2015.

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat er inderdaad op 9 juni 2015 een synthesesnota werd opgesteld naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de daaraan gekoppelde verwijderingsmaatregel, waarbij een beoordeling betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd gemaakt. Betreffende het hoger belang van het kind wordt in deze synthesesnota ingegaan op het schoollopen van B. in België tijdens zijn verblijf hier, net als in de beslissing van 9 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en waarin de scholing niet wordt beschouwd als buitengewone omstandigheid die verantwoordt waarom de aanvraag in België werd ingediend en niet via de bevoegde post in het buitenland (het beroep tegen deze beslissing werd op 30 november 2015 verworpen bij arrest nr. 157 387). Ook het beroep tegen de daaraan gekoppelde verwijderingsmaatregel werd door de Raad verworpen en toen oordeelde de Raad dat er wel degelijk een belangenafweging i.v.m. het schoolgaan van de kinderen had plaats gevonden.

In de synthesesnota van 9 juni 2015 wordt het volgende gesteld:

"Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

betrokkenen halen aan dat de kinderen reeds gedurende gans hun verblijf in België en tot op heden hier schoolgaand zouden zijn. De kinderen zouden in Zwitserland geboren zijn en zouden daar ook steeds hebben gewoond en school hebben gelopen. Er zouden schoolattesten en geboorte-attesten en Zwitserse bewijzen worden toegevoegd. De kinderen zouden dan ook geen concrete binding met Servië hebben, ze zouden ook niet kunnen terugkeren naar Zwitserland, ze zouden daar geen verblijfsrechten meer kunnen opnemen. Het zou vanuit pedagogisch, psychologisch, sociaal,... oogpunt onaanvaardbaar zijn om de ontwikkeling van de kinderen hier in België af te breken en hun te sturen naar een land waarvan zij enkel de nationaliteit zouden hebben doch nooit zouden gewoond hebben, laat staan daar school te hebben gelopen en daardoor zelfs de taal niet volledig machtig zijn.

Het is in het belang van de kinderen dat zij de situatie van hun ouders volgen. Er wordt niet aangetoond dat de belangen van de kinderen zouden geschonden worden bij een terugkeer.

Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst zou kunnen bekomen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het lijkt zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Het gehele gezin kan samen terugkeren. Betrokkenen dienen niet naar Zwitserland te gaan, ze tonen niet aan waarom het loutere gegeven dat de kinderen daar zouden geboren zijn, een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. "

Er kan er geen abstractie worden gemaakt van het feit dat uit de synthesesnota van 9 juni 2015 blijkt dat verwerende partij op kenbare wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij brengt thans geen nieuwe elementen bij waaruit zou blijken dat deze belangenafweging niet meer voldoende actueel zou zijn..

De verwerende partij heeft op basis van de voorgelegde elementen duidelijk de bindingen en integratie van de verzoekende partij en de kinderen in België afgewogen tegen de banden van de verzoekende partij en de kinderen met het land van herkomst. Daarmee heeft de verwerende partij de belangen van de verzoekende partij afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven.

Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verwerende partij het hoger belang van het kind op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst.

De Raad herinnert er aan dat waar een vreemdeling zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld of gesticht op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, quod in casu, hij niet automatisch aanspraak kan maken op een bescherming tegen verwijdering en toelating tot verblijf, tenzij in uitzonderlijke situaties. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij bij de algehele

belangenafweging is nagegaan of er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM teweeg brengen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om vervolgens de verzoekende partij en haar gezin te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten tot een schending van de door haar aangevoerde wetsbepalingen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij verder de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden - namelijk dat zij geen verblijf in functie van haar Duitse neef kan bekomen nu deze referentiepersoon zelf geen recht op verblijf in België heeft - niet betwist, noch weerlegt. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt overigens dat het beroep van de referentiepersoon tegen de beslissing tot weigering van verblijf werd verworpen bij arrest nr. 216.014 van 30 januari 2019 en dat eveneens ten aanzien van de referentiepersoon op 5 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen die inmiddels definitief is geworden nu hiertegen geen beroep werd ingediend binnen de voorziene beroepstermijn.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU